

Освѣнъ това вѣтърътъ бѣше виновенъ, дѣто пукалчето бѣше поникнало тукъ, съвсѣмъ на края на полето. Миналата есенъ той отвѣя сѣменцето, въ което то спѣше, раздѣли го отъ цѣлото му сѣмейство и го остави тукъ, край пжтя, прѣдъ очитѣ на всички.

— „Усамотението е най-хубаво нѣщо,“ — каза километровиятъ камъкъ, който стоеше съ единиятъ си кракъ въ гроба — толкова старъ бѣше.

Ала пукалчето поклати тжжно главица: то не обичаше усамотението. Втрѣнчено поглеждаше то къмъ нивата, кждѣто неговитѣ роднини се червенѣха, и щомъ се мръкваше, то плачеше, плачеше тихо и непрѣкъснато, както плачатъ цвѣтята.

Колко му се искаше да има нѣкой, съ когото да си побъбре! Защото главата му щѣше да се прѣсне отъ тежки мисли. И кой знае какво би станало отъ него, ако, най-послѣ, да не бѣше си намѣрило една приятелка!

Да, голѣмо щастие бѣше, че чучулигата, която бѣше свила гнѣздо наблизу, пожела да се поразговори съ него.

И какъ сладко тя го утѣшаваше! Дори и една майка не би могла по-сладко да приказва и пѣе!

Щомъ ѝ оставаше свободно врѣме, тя идваше при пукалчето и му приказваше за хиляди и хиляди нѣща, защото тя бѣше много видѣла. Да, тя познаваше цѣлата земя, защото можеше да я вижда отвисоко.

— „Повѣрвай, мило дѣте,“ — каза тя еднажъ, кога намѣри пукалчето много изплашено: — „когато се гледатъ нѣщата тѣй, отъ горѣ, тѣ изглеждатъ съвсѣмъ други. Отъ една малка височина класоветѣ не могатъ да се разпознаватъ, а за да видя километровия камъкъ, трѣбва силно да се втренчавамъ“,

— „Ахъ, какъ бихъ желало и азъ да мога да хвъркамъ като тебе!“ каза пукалчето,

Тогава чучулигата стана сериозна.